

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΕ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2141	Κυριακὴ ΙΑ' Λουκᾶ (Λκ. 14,16-24· Μθ. 22,14) 16 Δεκεμβρίου 2018	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

«Ἐλᾶτε στὸ Δεῖπνο»

«Ἔρχεσθε, ὅτι ἤδη ἔτοιμά ἐστι πάντα» (Λουκ. 14,17)

Εἶνε γνωστὴ σὲ ὅλους μας, ἀγαπητοί μου, ἡ ἑώραία παραβολὴ τοῦ σημερινοῦ εὐαγγελίου, ἡ παραβολὴ τοῦ μεγάλου δεῖπνου. Ἀπὸ παιδιὰ τὴν ἀκούμε νὰ διαβάζεται στὴν ἐκκλησία κάθε χρόνο τὸ Δεκέμβριο, καθὼς πλησιάζει ἡ μεγάλη ἑορτὴ τῶν Χριστουγέννων. Ἄλλ' ὅσο ἀπλᾶ εἶνε τὰ λόγια της, τόσο σπουδαῖα διδάγματα περιέχουν. Νὰ ἔνα χαρακτηριστικὸ τῶν θεοπνευστῶν λόγων· ἔχουν **πλοῦτο ἀληθείας** καὶ **βάθος νοημάτων** κρυμμένο κάτω ἀπὸ μιὰ **ἀπλότητα λόγου**. Τὰ μελετᾶς καὶ τὰ μελετᾶς, πάλι καὶ πάλι, καὶ τὰ νοημάτά τους δὲν ἐξαντλοῦνται, ἀλλὰ συνεχῶς ἀνακαλύπτεις νέο θησαυρό. Ἔτσι εἶνε καὶ ἡ παραβολὴ αὐτῆ. Γι' αὐτὸ ἂς τὴν ἐξετάσουμε κ' ἐμεῖς ἐκ νέου.

***

Ἡ παραβολὴ τοῦ μεγάλου δεῖπνου μᾶς παρουσιάζει ἕναν ἀγαθὸ βασιλέα, ποὺ χαίρεται νὰ μεταδίδῃ ἀπὸ τὰ ἄφθονα ἀγαθὰ του στὸ λαό του. Ὁ **βασιλεὺς** αὐτὸς παραθέτει ἕνα μεγάλο δεῖπνο, ἕνα πλούσιο τραπέζι, καὶ καλεῖ πολλούς, ὅλους δηλαδὴ τοὺς ὑπηκόους του, νὰ παρακαθίσουν σ' αὐτὸ καὶ νὰ εὐφρανθοῦν. Μπορεῖτε νὰ φανταστῆτε τὴ χαρὰ τῶν ἀνθρώπων; Ἀλλὰ παραδόξως ὁ ἕνας μετὰ τὸν ἄλλο, λὲς καὶ ἦταν μεταξύ τους συνεννοημένοι, ἄρχισαν νὰ ἀρνοῦνται τὴ συμμετοχὴ καὶ ν' ἀποποιοῦνται ἀγενῶς τὴν τιμητικὴ πρόσκλησι. Ὁ ἕνας ἔλεγε, ὅτι ἔχει ἀγοράσει ἕνα χωράφι καὶ πρέπει τώρα νὰ πάῃ νὰ τὸ δῆ· ἄλλος εἶπε, ὅτι ἔχει ἀγοράσει πέντε ζευγάρια βόδια καὶ πρέπει τώρα νὰ πάῃ νὰ τὰ δοκιμάσῃ· καὶ ἄλλος προφασίστηκε ὅτι ἔκανε προσφάτως τὸ γάμο του, εἶνε νιόπαντρος καὶ ἔχει δίπλα του σύζυγο, καὶ δὲν εὐκαιρεῖ νὰ προσέλθῃ. Περιέργη στ' ἀλήθεια ἡ συμπεριφορὰ ὅλων τους. Ἄλλ' ἐπειδὴ αὐτὸ εἶνε μία παραβολή, πρέπει ν' ἀναζητήσουμε τί κρύβει. Τί ἄραγε θέλει νὰ διδάξῃ ὁ Κύριος μὲ τὴ διήγησι αὐτῆ καὶ ποιά ἔλλειψί μας θέλει νὰ διορθώσῃ;

Ἦς ρωτήσουμε λοιπὸν κατ' ἀρχὴν· **ποιὸς** εἶνε αὐτὸς ὁ **γενναϊόδωρος βασιλεὺς**;

Βασιλεὺς, ἀγαπητοί μου, δὲν εἶνε κανεὶς ἄλλος παρὰ ὁ ἴδιος ὁ **Δημιουργὸς** τοῦ κόσμου καὶ **Πλάστης** τῶν ἀνθρώπων. Αὐτὸς δὲν περιώρισε τὰ ἀγαθὰ του μόνο μέσα στὰ θεϊκὰ ἀνάκτορα. Δὲν θέλησε μόνο αὐτὸς καὶ οἱ ἄγγελοί του ν' ἀπολαμβάνουν τ' ἀγαθὰ αὐτά· θέλησε νὰ μεταδώσῃ ἀπὸ αὐτὰ καὶ σὲ πολλοὺς ἄλλους. Γι' αὐτὸ ἔτοιμάσε τὸ δεῖπνο.

Καὶ **ποιὸ εἶνε τὸ δεῖπνο**; Δεῖπνο ἐδῶ ὁ Χριστὸς ἐννοεῖ τὴ **βασιλεία τοῦ Θεοῦ**, ἐννοεῖ τὸν **μυστικὸ δεῖπνο**, τὴν **θεία κοινωνία**. Εἶνε τὸ λαμπρότερο ἀπ' ὅλα τὰ δεῖπνα, μὲ τὸ ὁποῖο δὲν μπορεῖ νὰ συγκριθῇ κανένα ἀπὸ τὰ δεῖπνα καὶ τὰ συμπόσια τῆς γῆς. Καὶ τὸ δεῖπνο αὐτὸ τὸ κάνει ὁ Χριστὸς ὄχι μία φορὰ, ὅπως κάνουν συνήθως οἱ ἄνθρωποι, ἀλλὰ τὸ κάνει τακτικά. Κάθε φορὰ ποὺ γίνεται ἡ θεία λειτουργία, ἐτοιμάζεται τὸ δεῖπνο αὐτό. Θὰ ἔπρεπε νὰ ἔχουμε μάτια πίστεως γιὰ νὰ μπορέσουμε νὰ δοῦμε καὶ νὰ θαυμάσουμε. Τὰ δεῖπνα τῶν μεγάλων ἀλλὰ καὶ τῶν μικρῶν τῆς γῆς γεμίζουν τὸ στομάχι μόνο, τρέφουν τὸ σῶμα, εὐχαριστοῦν τὸ σαρκίον, καὶ ἐν τέλει τὰ παρατιθέμενα σ' αὐτά, ἡ ποικιλία τῶν ἐδεσμάτων καὶ τῶν ποτῶν, μεταβάλλονται – σὲ τί· μετὰ συγχωρήσεως, σὲ κόπρια. Τὸ δεῖπνο ὅμως αὐτὸ τοῦ Χριστοῦ τρέφει τὴν ψυχὴ κατὰ τρόπο μυστικὸ καὶ ἀπερίγραπτο.

Εἶνε τὸ **ὑψιστὸ μυστήριον**, τὸ ἀνώτερο ἀπ' ὅλα. Ὑπάρχουν καὶ ἄλλα μυστήρια ποὺ ἔβαλε ὁ Θεὸς στὴ ζωὴ μας, ἀλλ' αὐτὸ εἶνε τὸ ἀνώτερο. Ὅχι μόνο στὴν πνευματικὴ σφαῖρα ἀλλὰ καὶ σ' αὐτὴν ἀκόμη τὴν φυσικὴ σφαῖρα πλῆθος μυστήρια συντελοῦνται. Μήπως π.χ. γνωρίζουμε, πῶς τὸ αἷμα τῆς μάνας γίνεται γάλα γιὰ τὸ βρέφος ποὺ θηλάζει; (γιατὶ ἐκεῖνο ποὺ δίνει ἡ μάνα στὸ παιδί δὲν εἶνε τίποτε ἄλλο παρὰ τὸ αἷμα της ποὺ μεταβάλλεται

σέ γάλα). Κατὰ παρόμοιο λοιπὸν τρόπο καὶ αὐτὸ πού μᾶς δίνει ὁ Χριστὸς μὲ τὴν θεία κοινωνία δὲν εἶνε πλέον ψωμί, δὲν εἶνε κρασί, ἀλλὰ τὸ ψωμί καὶ τὸ κρασί πού βρίσκονται ἐπάνω στὴν ἁγία τράπεζα μεταβάλλονται μυστηριωδῶς, κατὰ τρόπο ἀνέκφραστο, καὶ γίνονται αὐτὸ σῶμα καὶ αὐτὸ τὸ αἷμα του. Ἡ θεία κοινωνία εἶνε **ἡ τροφή τῆς ψυχῆς**.

Ἄν ἄνοιγαν τὰ μάτια μας καὶ καταλαβαίναμε τί παραθέτει καὶ μᾶς προσφέρει ὁ Χριστὸς ἐπάνω στὴν τράπεζα τὴν ὥρα τῆς θείας λειτουργίας, θὰ τρέχαμε σ' αὐτὴν **μὲ μεγαλύτερη ὄρεξι** ἀπ' ὅ,τι τρέχουμε σ' ἓνα ἐορταστικὸ τραπέζι πού μᾶς καλοῦν νὰ φᾶμε.

Στὴν θεία λειτουργία ἀκούγεται **ἡ φωνὴ τοῦ Χριστοῦ πού προσκαλεῖ**: «*Λάβετε φάγετε· τοῦτό μού ἐστὶ τὸ σῶμα... Πίετε ἐξ αὐτοῦ πάντες· τοῦτό ἐστὶ τὸ αἷμά μου...*» (Ματθ. 26,26-27). Εἶνε τὸ σῶμα ἐκεῖνο πού προσηλώθηκε καὶ τὸ αἷμα ἐκεῖνο πού χύθηκε ἐπάνω στὸ σταυρό!

***

Στὸ δεῖπνο αὐτό, ἀγαπητοί μου, στὴν θεία κοινωνία, καλεῖ ὁ Κύριος τοὺς πιστοὺς. Ἄλλὰ τί συμβαίνει; Οἱ πολλοὶ –κ' ἐμεῖς δυστυχῶς συχνά– δείχνουμε τὴν ἴδια ἀκατανόητη συμπεριφορά, πού εἶδαμε νὰ δείχνουν οἱ προσκεκλημένοι τῆς παραβολῆς. **Μένουμε μακριὰ** ἀπὸ τὴν θεία κοινωνία. Οἱ μὲν ἄπιστοι ἀπέχουν γιατί δὲν ἔχουν ἰδέα τί εἶνε τὸ μυστήριο αὐτό. Ὅσοι πάλι ἔχουν ὑποπέσει σὲ σοβαρὰ ἁμαρτήματα, αἰσθάνονται ἀκάθαρτοι καὶ ἀνάξιοι νὰ πλησιάσουν, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ φροντίζουν νὰ καθαριστοῦν καὶ νὰ γίνουν δεκτοί. Ὑπάρχουν ὅμως καὶ πολλοὶ ἀπὸ μᾶς τοὺς λεγομένους πιστοὺς, πού χωρὶς ἄλλο σοβαρὸ λόγο, κυρίως διότι οἱ μέριμνες τοῦ πλοῦτου καὶ οἱ ἀπολαύσεις τῆς ζωῆς μᾶς ἀπορροφοῦν – τὰ «ἀγκάθια» πού εἶπε ἄλλοτε ὁ Κύριος (βλ. Ματθ. 13,7,22. Μάρκ. 4,7,18-19. Λουκ. 8,7,14), μένουμε ἔξω ἀπὸ τὸ μέγα δεῖπνο.

Μᾶς κρατάει μακριὰ ὁ σατανᾶς μὲ **διάφορες προφάσεις**. Ὁ ἓνας προφασίζεται τὰ χωράφια του, ὁ ἄλλος τὰ ἐμπορία του, ὁ τρίτος τὴν οἰκογένειά του. Ποῦ τώρα καιρός, σοῦ λέει, νὰ σκεφτῶ γιὰ τὴν θεία κοινωνία; Ὅσοι δὲν ἔργασαν ὅμως ἐργασίες κι ἂν ἔχη κανεὶς, εἶνε ἀνάγκη νὰ ἐξοικονομήσῃ χρόνο ἐτοιμασίας γιὰ τὴν θεία κοινωνία. Ἄν τὸν καλοῦσε κάποιος ἐπίσημος, θὰ ἄφηνε κάθε ἄλλη ἀσχολία καὶ θὰ ἔτρεχε γιὰ ν' ἀνταποκριθῆ στὴν πρόσκλησι· ἂν τὸν καλοῦσε ἓνας φίλος σὲ εὐχάριστο γλέντι, πάλι θὰ εὑρίσκε χρόνο γιὰ νὰ πάη.

Γιὰ ὅλα ἔχουμε καιρό. Ἔχουμε χρόνο γιὰ νὰ καλλωπιστοῦμε, νὰ ξυριστοῦμε, νὰ παίξουμε τάβλι, νὰ καθίσουμε ὠρες στὸ καφε-

νεῖο, νὰ συζητήσουμε περὶ ἀθλητισμοῦ καὶ πολιτικῆς, περὶ ἀνέμων καὶ ὑδάτων· οἱ γυναῖκες ἔχουν χρόνο γιὰ τηλεφωνήματα, γιὰ ἐπισκέψεις, γιὰ νὰ καθίσουν ὠρες μπροστὰ στὸν καθρέφτη ἢ στὴν καρέκλα τοῦ κομμωτηρίου, γιὰ περιποιήσεις τοῦ σώματος, γιὰ νὰ κάνουν ἐπεμβάσεις αἰσθητικῆς, ἀκόμα καὶ γιὰ ἐκτρώσεις! Γιὰ ὅλα βρίσκουμε ὠρες, μόνο γιὰ τὸν ἐκκλησιασμό, γιὰ τὴν ἐτοιμασία καὶ συμμετοχὴ στὴν θεία κοινωνία δὲν βρίσκουμε.

Ἄλλὰ ὅλοι αὐτοί, πού τώρα δείχνουν τέτοια ἀδιαφορία, ἄς γνωρίζουν ὅτι **θὰ μείνουν ἐκτὸς τοῦ δεῖπνου**. Δὲν φρόντισαν ἐδῶ στὴ ζωὴ αὐτὴ νὰ ἐτοιμάσουν τὸν ἑαυτό τους; γι' αὐτοὺς θὰ κλείσουν ὅλες οἱ πόρτες τοῦ παραδείσου, δὲν θὰ ἔχουν θέσι στὸ δεῖπνο.

Πολλοὶ ἀναβάλλουν καὶ περιμένουν νὰ κοινωνήσουν ὅταν θὰ βρεθοῦν **στὰ τέλη τῆς ζωῆς** τους. Ἄλλὰ ἡ θεία κοινωνία τότε δὲν ὠφελεῖ. Γιὰ νὰ φέρῃ ὠφέλεια, πρέπει ὁ ἄνθρωπος νὰ ἔχη τὶς αἰσθήσεις του, νὰ τὸ ζητήσῃ μόνος του, νὰ κἀνῃ τὴν προσευχή του, νὰ μετέχη συνειδητὰ, νὰ νιώθῃ ποιὸν παίρνει μέσα του. Τότε ἡ θεία κοινωνία ὠφελεῖ καὶ σώζει.

***

Γι' αὐτό, ἀγαπητοί μου, ἄς κοινωνοῦμε ὅσο ἔχουμε τὶς **αἰσθήσεις** μας, ἐφ' ὅσον ἔχουμε **συνείδησι** τῶν πράξεών μας.

Ἄς ἐκτιμήσουμε, ἄς ζηλώσουμε τὴν ὑψίστη αὐτὴ δωρεὰ τοῦ Θεοῦ. Οἱ ἄπιστοι ἄς περιφρονοῦν, ἄς λένε ὅ,τι θέλουν γιὰ τὸ ἀγιώτατο μυστήριο. Οἱ ψυχροὶ χριστιανοὶ –πού δὲν διαφέρουν ἀπὸ τοὺς ἀπίστους– ἄς μὴν πλησιάζουν· δικαίωμά τους, κανεὶς δὲν θὰ τοὺς πιέσῃ σ' αὐτό. Ἐμεῖς ὅμως **νὰ κοινωνοῦμε**. Καὶ κάθε φορὰ πού κοινωνοῦμε νὰ νιώθουμε ὅτι βρισκόμαστε μέσα στὸν μυστικὸ δεῖπνο τοῦ Χριστοῦ. Ὁ Χριστὸς μᾶς προσκαλεῖ νὰ πλησιάσουμε καὶ νὰ τὸν δεχθοῦμε μέσα μας μαζί μὲ τὸν Ἰωάννη, τὸν Πέτρο, τὸν Ἰάκωβο.... Μὴν τὸν πλησιάσουμε ὅπως ὁ Ἰουδᾶς, μὴν τοῦ δώσουμε φίλημα προδοτικόν.

Τότε ἡ θεία κοινωνία θὰ γίνῃ **«φάρμακον ἀθανασίας»** (Ἰγν. θεοφ.). Θὰ λάβουμε μέσα μας τὸν Χριστό. Κι ὅταν εἶνε μέσα μας ὁ Χριστός, τότε θὰ ἔχουμε **ὅλες τὶς χάριτες** τοῦ οὐρανοῦ.

Εἶθε ἐδῶ, κάθε φορὰ, νὰ κοινωνοῦμε ἀξίως. Καὶ ὅταν ὁ Κύριος μᾶς καλέσῃ **στὴν ἄλλη ζωὴ**, ἐκεῖ, νὰ μετᾶσχουμε στὸν ἄλλο ἐκεῖνο δεῖπνο, καὶ νὰ ἔχουμε τὸν Χριστό ὄχι πλέον ὑπὸ τὰ εἶδη τοῦ ἄρτου καὶ τοῦ οἴνου, ἀλλὰ **«ἐκτυπώτερον»**, φανερώτερα (θ' ὡδ. Πάσχ.), καὶ μαζί του νὰ εὐφραινώμεθα αἰωνίως.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**